

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 28, 2024

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1343](#) 01-10-2024

Is in strijd met artikel 29 lid 1 Uitleveringswet in samenhang met artikel 326 lid 1 Sv geen proces-verbaal van de behandeling van het uitleveringsverzoek opgemaakt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1352](#) 01-10-2024

Kan het dwangbevel ten uitvoer worden gelegd als nog niet onherroepelijk is beslist op het verzet tegen de strafbeschikking, en heeft de rechtbank miskend dat deze strafbeschikking niet onherroepelijk is?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1218](#) 01-10-2024

Is het geldbedrag afkomstig uit enig misdrijf?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1345](#) 01-10-2024

Had de omstandigheid dat de betrokkene heeft nagelaten haar persoonsgegevens bekend te maken bij het instellen van hoger beroep moeten leiden tot de niet-ontvankelijkheid van het hoger beroep?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1350](#) 01-10-2024

Beklag op beslag.

Annotatie

[Toepassen commuun strafrecht bij doorlopend feitencomplex.](#)

mr. D.V. Verbree

ANNOTATIE

Toepassen commuun strafrecht bij doorlopend feitencomplex.

mr. D.V. Verbree

Annotatie bij Hof Arnhem-Leeuwarden 16 mei 2023, ECLI:NL:GHARL:2023:4297 en Hof Arnhem-Leeuwarden 18 juli 2023, ECLI:NL:GHARL:2023:6187.

Een verdachte begint met het plegen van een strafbaar feit vóór zijn 18e verjaardag en gaat daarmee door tot na zijn 18e verjaardag. Heeft dit consequenties voor de bevoegdheid van de rechter? En welke consequenties heeft het voor de strafoplegging, kan er bijvoorbeeld in alle gevallen een sanctie worden opgelegd met toepassing van het commune strafrecht? Op deze vragen ga ik aan de hand van twee uitspraken van het hof Arnhem-Leeuwarden uit 2023 in.

In beide zaken ging het om een verdachte die bij aanvang van het feitencomplex jonger was dan 16 jaar en legde het hof voor het geheel een straf op met toepassing van het commune strafrecht.

De zaak A) Hof Arnhem-Leeuwarden 16 mei 2023, ECLI:NL:GHARL:2023:4297

Op 16 mei 2023 heeft het hof Arnhem-Leeuwarden een verdachte veroordeeld voor jarenlang seksueel misbruik en verkrachting van zijn minderjarige zusje.

Het seksueel misbruik vond plaats in de periode van 5 november 2003 tot en met 10 april 2013, dus in een periode van bijna tien jaar.

De rechtbank had twee vonnissen gewezen, één voor het minderjarige deel en één voor het meerderjarige deel, en aan de verdachte opgelegd een jeugddetentie van één jaar, te vervangen door gevangenisstraf, respectievelijk een gevangenisstraf van twee jaar.[1] Op de in die eerste uitspraak opgenomen omzetting van de jeugddetentie in een gevangenisstraf is nog wel wat af te dingen, omdat het zou moeten gaan om een onherroepelijke jeugddetentie[2] waarvan hier geen sprake was, maar dat terzijde.

Uit de uitspraken van de rechtbank kan worden afgeleid dat de verdachte op 5 november 2009

de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. Dat betekent dat de verdachte bij aanvang van de feiten, op 5 november 2003, precies 12 jaar was. En ook dat de verdachte op het moment van berechting bijna 32 was. Alleen al dit enkele feit stelt de rechtbank en het hof voor een uitdaging voor wat betreft de strafoplegging.

Het hof heeft in deze zaak allereerst geoordeeld dat artikel 495 Sv het hof, als jeugdstrafkamer, in een zaak als deze de mogelijkheid biedt om kennis te nemen van feiten voor en nadat een verdachte de leeftijd van 18 jaren heeft bereikt.

Verder heeft het hof geoordeeld dat het ‘dan conform lid 5 van hetzelfde artikel een keuze [dient] te maken omtrent het toepasselijke sanctiestelsel. Gelet op de toelichting bij de invoering van dit wetsartikel is de hoofdregel dat de berechting geschiedt volgens het sanctiestelsel van volwassenen, maar de rechter kan ervoor kiezen een straf of maatregel uit het strafrecht voor jeugdigen op te leggen. Het voorstel voorziet niet in de mogelijkheid te differentiëren naar het moment waarop deze feiten zijn begaan (MvT, Kamerstukken II 2012/13, 33498, 3, p. 55). Het wetsartikel en de toelichting daarbij bieden geen aanknopingspunten voor het standpunt dat dit alleen zou gelden voor zaken waarin het feitencomplex begint vanaf het 16e levensjaar en doorloopt tot na het bereiken van de leeftijd van 18 jaren’.

Daarnaast heeft het hof over de toepasbaarheid van het artikel dat in werking is getreden nadat de feiten zijn gepleegd geoordeeld dat het ‘[g]ezien het belang van verdachte bij gelijktijdige berechting van alle ten laste gelegde feiten en de omstandigheid dat deze feiten met elkaar als het ware één feitencomplex vormen, (...) een doelmatige rechtspleging met zich [brengt] dat het hof alle feiten – ook al zijn zij begaan voor de inwerkingtreding van de hiervoor genoemde wetwijziging – gelijktijdig behandelt en in één arrest opneemt, zoals in vergelijkbare zaken al eerder is gedaan’.

Ten slotte heeft het hof ten aanzien van de op te leggen straf overwogen dat de rechter ‘op grond van het vijfde lid van voornoemd artikel een keuze [dient] te maken omtrent het toepasselijke sanctiestelsel. Gelet op de toelichting bij de invoering van dit wetsartikel is de hoofdregel dat de berechting geschiedt volgens het sanctiestelsel van volwassenen. Het hof ziet, mede naar aanleiding van het advies van de reclassering, geen aanleiding daar in dit geval vanaf te wijken’.

Het hof legt aan de verdachte voor alle feiten samen een gevangenisstraf op voor de duur van drie jaar.

De zaak B) Hof Arnhem-Leeuwarden 18 juli 2023, ECLI:NL:GHARL:2023:6187

Op 18 juli 2023 heeft het hof een soortgelijke zaak behandeld. Het ging in deze zaak om een verdachte van seksueel misbruik van zijn neefje en nichtje in een periode van 2001 tot 2006.

De rechtbank had het jeugdstrafrecht toegepast voor het geheel en een jeugddetentie van achttien maanden opgelegd.[3]

Uit het arrest van het hof is af te leiden dat de verdachte in de periode van 1 januari 2001 tot en met 28 augustus 2002 14 en 15 jaar oud was.[4]

Het hof heeft in deze zaak overwogen dat ‘artikel 495, vierde lid, van het Wetboek van Strafvordering (hierna Sv) (...) het hof in dit geval de mogelijkheid [biedt] om kennis te nemen van feiten voor- en nadat de verdachte de leeftijd van achttien jaren heeft bereikt’.

Verder heeft het hof geoordeeld dat het ‘op grond van artikel 495, vijfde lid, Sv een keuze [dient] te maken over het toepasselijke sanctiestelsel. Gelet op de toelichting bij de invoering van dit wetsartikel is de hoofdregel dat de berechting geschiedt volgens het volwassenenstrafrecht. Redenen voor toepassing van het jeugdstrafrecht kunnen worden gezien in de persoon van de verdachte of de omstandigheden waaronder het feit is begaan. Het hof ziet in deze zaak geen aanleiding om van de hoofdregel af te wijken. De verdachte zal daarom worden berecht op grond van het volwassenenstrafrecht met het daarbij behorende sanctiestelsel’.

Het hof legt op een gevangenisstraf voor de duur van dertig maanden.

1. De bevoegdheid van het hof

Het hof gaat er in beide zaken kennelijk van uit dat de bevoegdheid afgeleid dient te worden uit artikel 495 lid 4 Sv, waarin is bepaald dat de kinderrechter bevoegd is kennis te nemen van een strafbaar feit of strafbare feiten die zijn begaan nadat de verdachte de leeftijd van 18 jaren heeft bereikt indien de vervolging van dat feit of deze feiten gelijktijdig plaatsvindt met de vervolging van verdachte ter zake van een strafbaar feit bedoeld in artikel 488 lid 2 Sv. Deze bevoegdheid is met de invoering van de Wet adolescentenstrafrecht op 1 april 2014 in de wet opgenomen.[5]

De wet kent (en kende ook vóór 1 april 2014) geen onderscheid in meervoudige kamers voor commune en jeugdstrafzaken. Wel is (en was ook al vóór invoering van de Wet adolescentenstrafrecht) op grond van artikel 495 lid 3 Sv vereist dat aan de meervoudige kamer die jeugdstrafzaken behandelt een kinderrechter[6] deelneemt. Ook vóór 1 april 2014 verklaarden meervoudige kamers zich niet onbevoegd als feiten gepleegd door verdachten die zowel meerder- als minderjarig waren tijdens de feiten, gezamenlijk werden aangebracht.

Anders was dat voor de kinderrechters die niet bevoegd waren kennis te nemen van feiten gepleegd door meerderjarigen en politierechters die niet bevoegd waren (en zijn) kennis te nemen van feiten gepleegd door minderjarigen.

Op grond hiervan denk ik dat het hof de bevoegdheid om kennis te nemen van het hele feitencomplex niet hoeft af te leiden uit artikel 495 lid 4 Sv, maar kan afleiden uit het (ook al vóór 1 april 2014 bestaande) gegeven dat de meervoudige kamer bevoegd is.

Dat het hof kennelijk een meervoudige jeugdstrafkamer heeft, een vorm die de wet niet kent en gebaseerd lijkt te zijn op een interne organisatie, maakt dit niet anders.

2. Een sanctie met toepassing algemeen strafrecht

Op grond van artikel 77b Sr heeft de rechter de mogelijkheid om een verdachte die 16 of 17 was ten tijde van het feit te berechten volgens het algemeen strafrecht. Dit artikel biedt geen mogelijkheid om verdachten die jonger waren dan 16 jaar volgens het algemeen strafrecht te berechten.

De vraag is of artikel 495 lid 5 Sv het mogelijk (en zelfs tot uitgangspunt) maakt om in geval van een doorlopend feitencomplex verdachten die (deels) jonger waren dan 16 jaar voor het geheel te berechten volgens het algemeen strafrecht.

Om die vraag te beantwoorden is het van belang te kijken naar de overwegingen van de wetgever bij de invoering van artikel 495 lid 5 Sv, maar ook naar de heersende opvattingen ten aanzien van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind^[7] (hierna: IVRK). Op grond van artikel 495 lid 5 Sv kan de rechter bij toepassing het vierde lid recht doen volgens de artikelen 77g tot en met 77gg Sr indien hij daartoe grond vindt in de persoonlijkheid van de dader of de omstandigheden waaronder het feit is begaan. Uit de memorie van toelichting bij dit artikel volgt dat het vijfde lid verduidelijkt dat de rechter hierin een keuze zal moeten maken: 'De hoofdregel is dat berechting geschiedt volgens het sanctiestelsel voor volwassenen, maar de rechter kan in de persoonlijkheid van de verdachte of de omstandigheden waaronder het is begaan, ervoor kiezen een straf of maatregel uit het strafrecht voor jeugdigen op te leggen. Anders dan de Rvdr heeft geadviseerd, voorziet het wetsvoorstel niet in de mogelijkheid ten aanzien van de verschillende strafbare feiten voor wat betreft de keuze van het sanctiestelsel te differentiëren naar het moment waarop deze feiten zijn begaan. Het wetsvoorstel beoogt immers juist gevolgen te verbinden aan de ontwikkelingsfase van de jongvolwassene. Met dit uitgangspunt is minder goed verenigbaar dat bij een gelijktijdige berechting van misdrijven ten aanzien van dezelfde persoon verschillende sanctiestelsels toepassing kunnen vinden.'

Het heeft de wetgever dus duidelijk voor ogen gestaan dat de rechter ten aanzien van één persoon kiest voor één sanctiestelsel en dat het uitgangspunt is dat, gegeven het feit dat het gaat om een verdachte die ook meerderjarig was tijdens de feiten, gekozen wordt voor het commune strafrecht.

In de memorie van toelichting is niet terug te vinden dat de wetgever hiermee ook beoogd heeft een (nieuwe) mogelijkheid te creëren ten aanzien van verdachten die jonger waren dan 16 jaar bij aanvang van het feitencomplex.

Het IVRK is in dit kader een belangrijk verdrag, ook wanneer de verdachte inmiddels meerderjarig is.[8] Nederland heeft het verdrag op 8 maart 1995 bekrachtigd, waarmee Nederland zich heeft gecommitteerd aan onder andere de bepalingen 37c en 40 IVRK waarin onder meer het recht op een (kindvriendelijk) jeugdstrafrecht is opgenomen.

Nederland heeft bij het verdrag een voorbehoud gemaakt ten aanzien van 16- en 17-jarigen, die (op grond van artikel 77b Sr) kunnen worden berecht als volwassenen en het voorbehoud ondanks de aanbeveling van het VN-Kinderrechtencomité om 'hun wetgeving [te] wijzigen om ervoor te zorgen, dat hun kinderrechtstelsel op niet-discriminerende wijze volledig wordt toegepast op alle personen jonger dan 18 jaar op het moment van het delict'[9] niet laten vallen.

De Staatsecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport heeft hierover op 7 juli 2022 aan de voorzitter van de Tweede Kamer[10] laten weten: 'Nederland houdt vast aan de voorbehouden op artikel 37c en artikel 40. Met de invoering van het jeugdstrafrecht is het voorbehoud op artikel 37c en de mogelijkheid tot het opleggen van een sanctie uit het strafrecht voor volwassenen aan 16-17-jarigen heroverwogen (artikel 77b sr.). Dit heeft niet geleid tot aanpassing van de mogelijkheid tot het opleggen van een sanctie op grond van het volwassenenstrafrecht aan jongeren in uitzonderlijke gevallen.'

In artikel 77b Sr wordt in het tweede lid wel de nuancering aangebracht dat aan verdachten van 16 en 17 jaar die worden veroordeeld met toepassing van het commune strafrecht geen levenslange gevangenisstraf kan worden opgelegd.

Op grond hiervan kan geconcludeerd worden dat de wetgever een bewuste en weloverwogen keuze heeft gemaakt ten aanzien van het maken van het voorbehoud en de mogelijkheid om aan verdachten die 16 en 17 waren ten tijde van het feit een sanctie uit het commune strafrecht op te leggen.

De vraag is of de wetgever met invoering van het vijfde lid van artikel 495 Sv heeft bedoeld eenzelfde voorbehoud te maken voor verdachten die jonger waren dan 16 op het moment van

het plegen van het feit of het misschien niet nodig heeft gevonden een dergelijk voorbehoud te maken.

Overgangsrecht

Voordat ik toekom aan de beantwoording van de vragen, maak ik een klein uitstapje naar de hiervoor niet opgeworpen vraag of artikel 495 lid 4 en lid 5 Sv van toepassing zijn op feiten gepleegd na 1 april 2014.

Met inwerkingtreding van de Wet Adolescentenstrafrecht op 1 april 2014 zijn de huidige leden 4 en 5 (en 6) aan artikel 495 Sv toegevoegd.

In artikel V van deze wet is ten aanzien van het overgangsrecht bepaald dat de bepalingen zoals zij na inwerkingtreding van deze wet komen te luiden, slechts worden toegepast met betrekking tot feiten gepleegd na inwerkingtreding van deze wet.

Hieruit kan afgeleid worden dat ook het uitgangspunt dat in geval van een verdachte die zowel minder- als meerderjarig was ten tijde van de feiten of het feit(encomplex) gekozen wordt voor het commune strafrecht, geldt voor feiten gepleegd ná 1 april 2014. In beide zaken gaat het echter om feiten gepleegd vóór deze datum, zodat gesteld kan worden dat (het huidige) artikel 495 lid 4 en lid 5 Sv niet van toepassing is.

Ik laat dit verder buiten de bespreking, omdat deze conclusie ertoe zou kunnen leiden dat er geen aandacht meer is voor de meer principiële en wat mij betreft voornaamste vraag of het commune strafrecht in deze bijzondere zaken kan worden toegepast ten aanzien van verdachten die ten tijde van het feit (ook) jonger waren dan 16 jaar.

Beantwoording vragen

In de inleiding wierp ik twee vragen op: (1) Heeft een doorlopend feitencomplex (met pleegdata vóór en ná de 18e verjaardag) consequenties voor de bevoegdheid van de rechter en (2) welke consequenties heeft zo'n doorlopend feitencomplex voor de strafoplegging, kan er bijvoorbeeld in alle gevallen een sanctie worden opgelegd met toepassing van het commune strafrecht?

De eerste vraag, die ziet op de bevoegdheid van de rechter, kan voor deze (meervoudige kamer)zaken ontkennend worden beantwoord.

Het hof heeft de bevoegdheid om kennis te nemen van het gehele feitencomplex afgeleid uit artikel 495 lid 4 Sv, maar kon die naar mijn mening ook afleiden uit het (ook al vóór 1 april 2014 bestaande) gegeven dat de meervoudige kamer bevoegd is.

De tweede vraag, die voornamelijk ziet op de mogelijkheid om een sanctie op te leggen met toepassing van het commune strafrecht, is niet eenvoudig te beantwoorden wanneer het, zoals in de besproken zaken, gaat om doorlopende feitencomplexen die begonnen voor de 16e verjaardag en hun einde kennen na de 18e verjaardag.

Het heeft de wetgever met de wijziging van artikel 495 Sv per 1 april 2014 duidelijk voor ogen gestaan dat de rechter ten aanzien van één persoon kiest voor één sanctiestelsel en dat het uitgangspunt is dat gekozen wordt voor het commune strafrecht, maar uit niets blijkt dat de wetgever hiermee ook beoogd heeft een nieuwe mogelijkheid te creëren ten aanzien van verdachten die jonger waren dan 16 jaar bij aanvang van het feitencomplex.

Voor wat betreft de mogelijkheid om commuun strafrecht toe te passen op 16- en 17-jarigen en het voorbehoud daarvoor op het IVRK heeft de wetgever een bewuste en weloverwogen keuze gemaakt, maar er zijn geen aanwijzingen dat de wetgever met invoering van het vijfde lid van artikel 495 Sv heeft bedoeld eenzelfde voorbehoud te maken voor verdachten jonger dan 16 jaar (of het niet nodig heeft gevonden een dergelijk voorbehoud te maken).

Mijn conclusie is dat de wetgever met de wijziging van artikel 495 lid 5 Sv niet bedoeld heeft het voorbehoud op het IVRK te verruimen en dat zowel het IVRK alsook de bepaling van artikel 77b Sr in de weg staan aan berechting volgens het commune strafrecht van feiten gepleegd vóór de 16e verjaardag.

In een van deze zaken zou cassatie zijn ingesteld. Hopelijk laat de Hoge Raad zich binnenkort uit over de mogelijkheid om bij een doorlopend feitencomplex, beginnend op een leeftijd onder de 16 jaar en doorlopend tot na de 18e verjaardag, commuun strafrecht toe te passen voor het geheel.

[1] Rb. Midden-Nederland 22 juni 2021, ECLI:NL:RBMNE:2021:2619 en ECLI:NL:RBMNE:2021:2617.

[2] HR 23 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO1751: artikel 77k Sr (n.a.v. Wet USB vervangen door het huidige artikel 6:6:29 Sv) komt pas voor toepassing in aanmerking, nadat het vonnis waarbij de straf van jeugddetentie is opgelegd in kracht van gewijsde is gegaan. De rechter kan derhalve niet in een en hetzelfde vonnis de straf van jeugddetentie opleggen en deze vervolgens vervangen door een van de in artikel 9 Sr genoemde straffen op grond van de overweging dat betrokkene inmiddels de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

[3] Rb. Midden-Nederland 1 december 2022, ECLI:NL:RBMNE:2022:6214. De rechtbank

overweegt in dit vonnis overigens wel dat omzetting van de jeugddetentie in gevangenisstraf niet mogelijk is: 'De Hoge Raad heeft in het arrest van 23 maart 2004 (ECLI:NLHR:2004:AO1751) overwogen dat artikel 77k Sr (thans artikel 6:6:29 Sv) pas voor toepassing in aanmerking kan komen nadat de uitspraak waarbij jeugddetentie is opgelegd in kracht van gewijsde is gegaan. Gelet op dit arrest van de Hoge Raad zal de rechtbank de jeugddetentie op dit moment niet omzetten.'

[4] Het hof benoemt deze periode expliciet met het oog op de overwegingen ten aanzien van de verjaringstermijnen die zeer lezenswaardig zijn, maar ik hier omwille van de leesbaarheid verder buiten beschouwing zal laten.

[5] *Stb.* 2013, 485.

[6] De vraag welke rechters de titel van kinderrechter dragen, wordt beantwoord door artikel 53 Wet RO, aangevuld met de vereisten uit de professionele standaarden.

[7] Verdrag inzake de rechten van het kind, New York, 20 november 1989.

[8] Het gaat immers om personen jonger dan 18 jaar op het moment van het delict, zoals ook blijkt uit General comment No. 24 (2019).

[9] General comment No. 24 (2019) on children's rights in the child justice system (vertaald).

[10] Brief van de staatssecretaris aan de voorzitter van de Tweede Kamer, d.d. 7 juli 2022, betreffende opvolging aanbevelingen VN-Kinderrechtencomité.

RECHTSPRAAK

Is het geldbedrag afkomstig uit enig misdrijf?

Is het geldbedrag afkomstig uit enig misdrijf?

Het cassatiemiddel klaagt in het licht van een gevoerd verweer over de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde witwassen, voor zover het hof heeft bewezen verklaard dat de verdachte een geldbedrag van € 107.000 voorhanden heeft gehad dat 'afkomstig was uit enig misdrijf'.

Voor zover het cassatiemiddel klaagt dat het oordeel van het hof dat de verklaringen van de verdachte dat hij (i) op 1 januari 2013 (de aanvangsdatum van de kasopstelling) € 18.700 in kas had, (ii) van zijn vader € 10.030 contant heeft ontvangen als terugbetaling van een lening en (iii) van zijn schoonvader driemaal € 5.000 als een schenking heeft ontvangen, 'weinig concreet en amper verifieerbaar' zijn, onvoldoende is gemotiveerd, slaagt het. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de plaatsvervangend advocaat-generaal onder 2.2 tot en met 2.8 (waarbij de Hoge Raad onder 2.6 '30 september 2021' leest als '30 maart 2022'), 2.19 tot en met 2.22 en 2.24. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1218

Zaaknummer: 22/01430

Rechters: V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en T.B. Trotman

Advocaten: D.W.E. Sternfeld en J. Kuijper

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Beklag op beslag.

Beklag op beslag.

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

De Hoge Raad kan het cassatieberoep van de klagster niet in behandeling nemen. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.2 tot en met 2.4.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1350

Zaaknummer: 22/03677

Rechters: M.J. Borgers, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.A.J. Verploegh

Wetsartikelen: 134 Sv

RECHTSPRAAK

Had de omstandigheid dat de betrokkene heeft nagelaten haar persoonsgegevens bekend te maken bij het instellen van hoger beroep moeten leiden tot de niet-ontvankelijkheid van het hoger beroep?

Had de omstandigheid dat de betrokkene heeft nagelaten haar persoonsgegevens bekend te maken bij het instellen van hoger beroep moeten leiden tot de niet-ontvankelijkheid van het hoger beroep?

Wenk

Ontvankelijkheid van het cassatieberoep van het openbaar ministerie

Het procesverloop in deze zaak is als volgt. De officier van justitie heeft op 28 november 2022 een machtiging van de rechter-commissaris gevorderd voor een bevel tot verwijdering van personen en/of voorwerpen uit een woning, besloten lokaal of erf, als bedoeld in artikel 551a Sv. De rechter-commissaris heeft deze vordering op 1 december 2022 toegewezen en de machtiging verleend. Tegen de beschikking van de rechter-commissaris is door de betrokkene hoger beroep ingesteld. De rechtbank heeft op 20 juni 2023 op dit hoger beroep beslist, waarbij de rechtbank onder meer heeft overwogen dat de rechter-commissaris de hiervoor genoemde machtiging ten onrechte heeft afgegeven. Het dictum van de beschikking van de rechtbank houdt in dat het beroep gegrond wordt verklaard. Het openbaar ministerie heeft cassatieberoep ingesteld tegen de beschikking van de rechtbank.

De beslissing van de rechtbank in de bestreden beschikking strekt ertoe dat – anders dan door de rechter-commissaris is beslist – de vordering van de officier van justitie niet wordt toegewezen. Er is daarmee sprake van een beschikking zoals bedoeld in artikel 446 lid 2 Sv. Het cassatieberoep van het openbaar ministerie is daarom ontvankelijk.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen het oordeel van de rechtbank dat de betrokkene ontvankelijk is in het hoger beroep tegen de beschikking, als bedoeld in artikel 551a Sv, van de

rechter-commissaris. Het voert daartoe aan dat de betrokkene bij het instellen van het hoger beroep niet haar persoonsgegevens bekend heeft gemaakt.

Tegen de beschikking van de rechter-commissaris is hoger beroep ingesteld door een persoon die in de daarvan opgemaakte akte als 'NN1' wordt aangeduid. Pas na aanvang van de behandeling van het hoger beroep is bekend geworden dat 'NN1' de betrokkene betreft.

In de beschikking van de rechter-commissaris zijn de personen op wie de daarin genoemde vordering betrekking heeft, niet bij naam aangeduid maar als 'NN (alle aanwezige personen in nagenoemd pand), van wie zich niemand bekend heeft gemaakt en/of een of meer vooralsnog onbekend gebleven perso(o)n(en)'. Dat betekent dat tegen die beschikking alleen onder bekendmaking van persoonsgegevens hoger beroep kon worden ingesteld (vgl. HR 27 februari 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB0259). Nu de betrokkene bij het instellen van het hoger beroep heeft nagelaten haar persoonsgegevens bekend te maken, had de rechtbank het hoger beroep niet-ontvankelijk moeten verklaren. Het cassatiemiddel is daarom terecht voorgesteld.

De Hoge Raad zal doen wat de rechtbank had moeten doen en het hoger beroep van de betrokkene alsnog niet-ontvankelijk verklaren.

De redactie, oktober 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1345

Zaaknummer: 23/02786

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 551a Sv en 446 Sv

RECHTSPRAAK

Kan het dwangbevel ten uitvoer worden gelegd als nog niet onherroepelijk is beslist op het verzet tegen de strafbeschikking, en heeft de rechtbank miskend dat deze strafbeschikking niet onherroepelijk is?

Kan het dwangbevel ten uitvoer worden gelegd als nog niet onherroepelijk is beslist op het verzet tegen de strafbeschikking, en heeft de rechtbank miskend dat deze strafbeschikking niet onherroepelijk is?

Wenk

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep en van de cassatiemiddelen

Uit artikel 6:1:17 lid 2 Sv volgt dat – behoudens een uitzondering die in deze zaak niet van belang is – de tenuitvoerlegging van een strafbeschikking wordt geschorst of opgeschort door verzet tegen die strafbeschikking. In zo'n geval kan, zolang niet onherroepelijk op dat verzet is beslist, niet worden overgegaan tot het nemen van verhaal krachtens een dwangbevel als bedoeld in artikel 6:4:5 lid 1 Sv.

Op grond van artikel 6:4:5 lid 3 Sv is de betrokkene in zijn cassatieberoep alleen ontvankelijk na voorafgaande consignatie (zekerheidstelling) van het nog verschuldigde bedrag en van al de kosten op de griffie van het gerecht dat de beschikking heeft gegeven, of waartoe de rechter behoort van wie de beschikking afkomstig is.

Uit een brief van het CJIB aan de griffie van de rechtbank Midden-Nederland blijkt dat binnen de gestelde termijn geen consignatiebetaling van de betrokkene is ontvangen. De Hoge Raad vindt in deze zaak echter geen grond voor niet-ontvankelijkverklaring van het cassatieberoep dat de betrokkene heeft ingesteld tegen de beslissing van de rechtbank op het verzet tegen de tenuitvoerlegging van het dwangbevel. Daarvoor is het volgende van belang.

De betrokkene heeft verzet ingesteld tegen de oplegging van de strafbeschikking. Anders dan

de rechtbank in de overwegingen over het verzet tegen het dwangbevel kennelijk tot uitgangspunt heeft genomen, is op dat verzet als gevolg van het instellen van hoger beroep tegen het vonnis van de economische politierechter van 12 september 2022, waarin de strafbeschikking is vernietigd, nog niet onherroepelijk beslist. Dat brengt met zich, gelet op artikel 6:1:17 lid 2 Sv, dat nog sprake is van schorsing of opschorting van de tenuitvoerlegging van de strafbeschikking en dat de betrokkene dus (nog) geen bedrag is verschuldigd aan de Staat. Nu de procedure van artikel 6:4:5 lid 3 Sv betrekking heeft op verzet tegen een dwangbevel dat is uitgevaardigd in verband met een voor tenuitvoerlegging vatbare uitspraak of strafbeschikking, kan in dit geval – waarin de rechtbank heeft miskend dat de aan de betrokkene opgelegde strafbeschikking (nog) niet voor tenuitvoerlegging vatbaar was – niet de eis worden gesteld dat voorafgaande consignatie plaatsvindt.

Uit het vorenstaande volgt ook dat de cassatiemiddelen – die opkomen tegen de ongegrondverklaring van het door de betrokkene ingestelde verzet tegen de tenuitvoerlegging van het dwangbevel en onder meer erover klagen dat de rechtbank heeft miskend dat de strafbeschikking waarbij de geldboete is opgelegd, niet onherroepelijk is – terecht zijn voorgesteld.

De redactie, oktober 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1352

Zaaknummer: 23/02514

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijter en F. Posthumus

Advocaten: J.J.O. Zandt

Wetsartikelen: 6:1:17 Sv en 6:4:5 Sv

RECHTSPRAAK

Is in strijd met artikel 29 lid 1 Uitleveringswet in samenhang met artikel 326 lid 1 Sv geen proces-verbaal van de behandeling van het uitleveringsverzoek opgemaakt?

Is in strijd met artikel 29 lid 1 Uitleveringswet in samenhang met artikel 326 lid 1 Sv geen proces-verbaal van de behandeling van het uitleveringsverzoek opgemaakt?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt dat in strijd met artikel 29 lid 1 Uitleveringswet in samenhang met artikel 326 lid 1 Sv geen proces-verbaal van de behandeling van het uitleveringsverzoek van 15 juni 2022 is opgemaakt.

Op grond van artikel 29 lid 1 Uitleveringswet in samenhang met artikel 326 lid 1 Sv houdt de griffier het proces-verbaal van de behandeling van het uitleveringsverzoek, waarin aantekening geschiedt van de vormen die in acht zijn genomen en van al wat met betrekking tot de zaak op de zitting voorvalt.

In zijn arrest van 16 februari 2021, ECLI:NL:HR:2021:235, heeft de Hoge Raad overwogen:

‘Naar aanleiding van de conclusie van de plaatsvervangend advocaat-generaal verdient opmerking dat de in artikel 83 van de Wet op de rechterlijke organisatie opgenomen bevoegdheid van de Hoge Raad om inlichtingen die voor de behandeling van een zaak noodzakelijk worden geacht, in te winnen bij onder meer de gerechtshoven kan worden benut om na te gaan of in het dossier ontbrekende stukken zich nog bij het gerechtshof bevinden. Die bevoegdheid strekt er echter niet toe het gerechtshof te verzoeken om stukken die niet zijn opgemaakt, alsnog op te maken en in te sturen.’

In het geval dat de Hoge Raad op grond van artikel 83 RO bij een gerecht informeert of zich daar nog een ontbrekend stuk bevindt, en dit gerecht laat weten dat dit stuk niet voorhanden is, beoordeelt de Hoge Raad of aan het ontbreken een rechtsgevolg moet worden verbonden en, zo ja, welk rechtsgevolg dat moet zijn. Het gerecht mag in het informatieverzoek niet

aanleiding vinden om – op eigen initiatief – het ontbrekende stuk alsnog op te maken.

Het vorenstaande sluit niet de mogelijkheid uit dat, als vaststaat dat een bepaald stuk ontbreekt of onvolledig is, de Hoge Raad het verzoek aan de feitenrechter doet om alsnog dat stuk op te maken of aan te vullen. Van die mogelijkheid wordt alleen in bijzondere gevallen gebruikgemaakt. Zo'n geval was aan de orde in het arrest van de Hoge Raad van 13 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2838. In die zaak was een geluidsopname gemaakt van op de zitting afgelegde verklaringen. Die opname was aan het proces-verbaal van het onderzoek op de terechtzitting gehecht, maar in dat proces-verbaal ontbrak – in strijd met de wettelijke eisen – een schriftelijke (zakelijke) weergave van de betreffende verklaringen. Daarop werden de voorzitter en de griffier van het hof door de Hoge Raad in de gelegenheid gesteld om een proces-verbaal op te maken in overeenstemming met de wettelijke eisen.

Ook in deze zaak doet zich zo'n bijzonder geval voor. In deze cassatieprocedure wordt als klacht naar voren gebracht dat het proces-verbaal van de behandeling van het uitleveringsverzoek van 15 juni 2022 ontbreekt en dat daardoor niet kan worden vastgesteld of en, zo ja, welke verweren door de raadsman zijn gevoerd. Bij de stukken bevindt zich echter wel het proces-verbaal van de zitting van 20 oktober 2020. Op die zitting zijn – zoals onder 2.2.2 is weergegeven – de opgeëiste persoon en zijn raadsman, overeenkomstig artikel 26 lid 2 Uitleveringswet, in de gelegenheid gesteld opmerkingen te maken over het uitleveringsverzoek en het in verband daarmee te verrichten onderzoek en te nemen beslissingen, waarna de behandeling van het uitleveringsverzoek uitsluitend is aangehouden om de officier van justitie in de gelegenheid te stellen om, kort gezegd, navraag te doen naar (een gewaarmerkt afschrift van) het arrestatiebevel. Op de nadere zitting is de behandeling van het uitleveringsverzoek volgens de uitspraak voortgezet in de stand waarin het zich bevond ten tijde van de schorsing op 20 oktober 2020. De raadsman die aanwezig was op de zitting van de rechtbank van 20 oktober 2020, heeft de opgeëiste persoon ook bijgestaan op de zitting van 15 juni 2022 en treedt nu voor hem op in deze cassatieprocedure. In de schriftuur is geen klacht opgenomen over de uitspraak van de rechtbank, bijvoorbeeld dat de rechtbank zou hebben verzuimd te reageren op een bepaald door die raadsman gevoerd verweer.

In deze zaak vindt de Hoge Raad aanleiding om de rechtbank in de gelegenheid te stellen het proces-verbaal van de behandeling van het uitleveringsverzoek van 15 juni 2022 in overeenstemming met de wettelijke eisen op te maken. Na ontvangst daarvan zal de raadsman van de opgeëiste persoon in de gelegenheid worden gesteld om een aanvullende schriftuur met cassatiemiddelen in te dienen.

De redactie, oktober 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-10-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1343

Zaaknummer: 22/03005

Rechters: M.J. Borgers, T. Kooijmans en F. Posthumus

Advocaten: S.J. van der Woude

Wetsartikelen: 326 Sv en 83 RO